

Ailemle birlikte sohbet ederken birden geleceğe dalıp gittim. Haya-
limdeki gelecek şöyleydi. Yıl 2030. Soğuk bir kış günü. Her yer
buz gibi ve insanlar hiçbir şekilde ısınmıyorlar. Herkes bu soğukta
nasıl uyuyacağını düşünüyor. Hiç kimse soğuktan uyuyamıyordu. Bazıla-
rı ise titreye titreye uyumaya çalışıyordu. İnsanlar, bu kış böyle geçirecekle-
rini düşündükçe icleri ürperiyordu. Günlerce ve haftalarca soğukta kaldıktan
sonra nihayet ilkbahar gelmişti. İlkbaharın gelmesiyle birlikte güneş artıkcı
oluyordu, fakat Güneş'in enerjisi gittikçe azalıyordu. Güneş ne bizi ısıtı-
lı kadar aydınlatıyor ne de bizi ısıtı kadar ısıtıyordu. İnsanlar, bu durumu hiç
ciddiye almıyorlar ve bu duruma aldırış etmediler. Yaz ayı gelmişti ama
ortada güneş yoktu. İnsanlar, artık yaz mevsimi yerine sonbahar mevsimi yaşı-
yormuş gibi hissediyorlardı. Güneş, bir daha yüzünü göstermedi. İnsanlar, karan-
lıktan ve soğuktan dolayı hayatta kalmakta zorluk çekiyorlardı. İnsanların hiç
umutları kalmamıştı. Geçim kaynakları yok oluyordu. İnsanlar, Güneş'in değerini
bilmedikleri ve ona sahip çıkmadıkları için çok pişman oldular. "Birden ablam
beni dürttü ve gördüğüm şeylerin gerçek olmadığını farkına vardım. Bu duruma
çok sevindim. Hayatım boyunca bizim yaşam kaynağımız olan Güneş'e hep
değer vereceğime dair kendime söz verdim

PAPATYA KOKULU RÜZGÂR

39

Gözleri ıslıl ıslıl parlayan Tarık, anlamlı bakışlarla etrafını gözden geçiriyordu. O kadar heyecanlı bir o kadar da çaresiz hissediyordu. Çünkü yedi yaşındayken bir trafik kazası geçirmişti. Tedavi olmak istiyordu ve bu düşünceyi aklından atamıyordu. Etrafına baktığında yardım istemişçesine bakıyordu. Tekrar o yeşillere, mavilere, o güzel günlere koşabilmek, tekrar yürüyebilmek istemişçesine.

O kaza... En sevdiklerini kaybettiği, ailesini kaybettiği o kaza... Küçük kız kardeşi İlayda ile arabada kahkaha attığı anlardan çok çok kısa bir süre sonra kahkaha seslerinin yerini cam kırıklarının sesi almıştı. Bu başına yıkılan dünyanın sesi mi yoksa yanında kırılan araba camı sesi miydi? O an, oturdıkları Sivas'taki evi anımsadı. Annesi beyaz çamaşırlar asardı balkona. İlayda ile oynarlardı. İlayda'nın kahkaha sesleri zihninde bir anda çığlık seslerine dönüştü. O kazadan sonra İlayda'nın kahkahalarını hatırlayamıyordu. O ev, o çiçekli pencereli ev bomboş kalmıştı. Ana kucağını, baba bağrını, kardeş elini yitirmişti.

Tarık sekiz yıl sonra okulunda bir öğretmenle tanıştı. Sevim Hoca onun İngilizce öğretmeni, aynı zamanda ablası olmuştu. Tarık'a her konuda yardım etmek istediği açıktı. Lakin Tarık'ın yeniden yürüyebilmesi, istediği her şeyden önce geliyordu ve Sevim Hoca elinden geleni yaptı. Ameliyat parasını biriktirmek için bileklikler sattı, yardım topladı. Bir türlü o yüklü miktardaki para denkleşmiyordu. Sıcak bir yaz günüydü. Bir parkta Sevim Hoca ve Tarık oturuyorlardı. Bu konuları konuşmaya başladılar:

"Öğretmenim, sizi çok seviyorum ve her şey için çok teşekkür ederim ama anladım ki ben bu halime alışmalıyım." dedi bacalarına bakarak. Ağlamaya başladı. Nasıl olacağını düşünürken yanındaki adamın sesiyle irkildiler:

"Bu az bir para ile halledilebilir. Fakat bu işte senin çok yardımın gerekiyor." Tarık sabırsızca:

"Bu nasıl olacak ki? Eğer dediğiniz olursa gelecekte herkes gibi futbol oynayabilecek miyim?"

"Ben robotlardan anlayan fen bilimleri uzmanıyım. Eğer yaptığım bu robot işe yarayacak olursa tüm kazancımı senin ameliyatına harcayabilirim." Tarık şaşırılmıştı ki bir anda aklına geldi. Bu adam Sevim Hoca'nın bahsettiği o adamdı!

Saat öğlen on – on iki civarıydı. İki aylık yoğun çalışmanın ardından Tarık'ın en nihayetinde protez bacaları vardı. Sevinçten havalara uçuyordu. Beyinle iletişim halinde olan bu yapay bacak beyin komutlarına göre hareket ediyordu. Yeniden bacaları, umutları, sevinçleri olan Tarık bir anda papatya dolu, ucu görünmeyen, sadece sonsuz mavilikleri görünen bir bahçede buldu kendini. Sevim Hoca arabasında gülerek Tarık'ı beklerken o, papatyalar içinde koşar adımlarla yürüyordu. Gözünü kapatıp rüzgârı içine çekti. Papatya kokulu rüzgârı hissetti.

"Yürüyorum!" diye çığlık atıp koşarken bir anda durdu. İlayda'nın çığlıkları... Cam kırıkları... Bundan sonraki hayatı hep böyle sevinirken yalnızlığın hüznü içinde kendisini bularak mı geçecekti?

Nurettin Ayman

7/5